

Predicatie van ds. H. Vlot over Ps. 34: 7 uitgesproken te Capelle aan den IJssel.

Zingen: psalm 34:7.

Lezen: psalm 34.

Voorrede.

Er wordt dikwijls zo vlug gezegd, dat een mens niemendal kan, en ook niets aan een ander kan doen, en dat zeggen we met ons verstand. Maar als we nauwkeurig acht slaan en opmerken, dat dit Gods woord is, en geschreven is door mannen welke gedreven zijn door de Heilige Geest, dan vinden we hier de kennis die gewerkt is door de derde Persoon. Dan kunnen we hier vinden onze diepe val in Adam, waar we dat schone beeld van God verloren hebben en midden in de dood van onszelf liggen. En dat leren we niet zo gauw, al is God machtig. Hij leerde het de apostel Paulus in drie dagen. De moordenaar aan het kruis in enkele uren, en we lezen van de pinksterdag, welke mirakelen daar geschied zijn, dat er drieduizend verslagen waren in het hart.

Maar nochtans is het de waarheid: Niemand van hen zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen. Want wat zal een gevallen mens uit kunnen richten? Hij is in zonden ontvangen en in ongerechtigheden geboren, en we derven de heerlijkheid Gods. Want die eraan ontdekt worden beginnen in een verbroken werkverbond, om een ander mens te worden; het ene doen en het andere laten. Al horen we nu zoveel zeggen, maar daar zit het niet in. Het zit niet in de kleding, neen, het zit nergens meer in. Maar die werkelijk van God aangeslagen worden, die gooien de troep van de wereld weg, die zullen de eenvoud gaan betrachten. Want dat vloeit uit een verbroken werkverbond: ze zouden Gode willen bewegen en behagen. Maar Hij wil hen erachter brengen dat God niet te bewegen, noch te behagen is. Want Hij Zelf is bewogen, het heeft Hem Zelf behaagd om een offer voor de zonde uit te denken, met behoud van Zijn eer en het verdedigen van Zijn recht. En dan zal een zondaar erachter komen, dat hij zichzelf niet verlossen kan, noch minder zijn arme medemens. Want die broeder, die hier genoemd wordt, moeten we eerst bij ons zelf zoeken, want er is maar een ik! Daar heeft Lodestein van gezongen:

*Dat ik en mijn is oorzaak van de zielepijn.
Dat ik en mijn wil leven,
en dat ik en mijn moet sneven.*

Ik heb een vriend gehad, die wel eens vertelde uit zijn jeugd. Hij was zo vroom, ging zo graag naar de kerk en welke jongen deed dat nou zo graag? Dus daarom zou hij bij de Heere wel in een goed blaadje staan. Maar neen, daarvan zegt de Kerk: En al onze gerechtigheden zijn als een maanstondig en een wegwerpelijk kleet, en daar openbaart zich in, dat hij zichzelf en een ander niet kan verlossen. Het is een onmogelijke zaak. Gelukkig dat er staat: Wat bij de mens onmogelijk is, dat is mogelijk bij God. Dus hier spreekt het werk van de Heilige Geest, want het is een Godswerk.

Hanna heeft er ook van geleerd. Ze heeft ervan gezongen: Hij maakt dood en Hij maakt levend, Hij doet ter helle nederdalen en weder op komen. Hij vernedert en Hij verhoogt. Abraham zeide tot Izak: "God Zelf heeft Zich een Lam ten brandoffer bereid", en dat is Christus Jezus. We vinden in de profeet Jesaja: En er zal een Verlosser tot Sion komen, namelijk voor hen, die zich bekeren van de overtreding in Jakob (Jes 59: 20). We moeten van onze zonden verlost worden en van het geweld der hel bevrijd worden, want onze treden houden de hel vast.

We vinden hier een kennis, gewrocht door Gods Geest, dat een mens tot alles onbekwaam en ongeschikt is. Dat is een les hoor! En dan zal God een zondaar zelf verwijzen naar Christus, Die de broederen in alles gelijkvormig is geworden, uitgenomen de zonden, en dat alles zal strekken tot de eer en de verheerlijking van Zijn Naam. Dan zal een zondaar verbaasd staan wat God heeft uitgedacht en dat Hij redenen genomen heeft uit Zichzelf. Dat is een werk, waar engelen begerig waren om het in te zien.

En dan gaan we van armoede wel uit naar de prediking van het Evangelie, waar gepredikt wordt en waar God een ieder toeroept: “zo Ik lust heb in den dood des goddelozen! maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve (Ez 33:11).”.

Het is een les, maar leer het, wat ik u bidden mag, want als u het hier niet leert, dan leert u het nooit meer. Neem de bedelstaf op, ga toch vragen: Heere, mag ik leren, dat ik tot alles onbekwaam en ongeschikt ben, en dat er uit mij in der eeuwigheid geen vrucht meer zal voortkomen. Dan kan het genadewerk gaan uitblinken, we worden om niet gerechtvaardigd. Dan kan het genadewerk gaan uitblinken in Christus, we worden om niet geheiligd, want het is maar een uitgraven en verdiepen. De apostel Paulus had het ook geleerd, want hij schrijft: Ik weet, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont. Wat ligt hier veel in vervat, om dat genadewerk voor een zondaar uit te denken en te openbaren.

Ik ontmoette deze week een vrouw, die op haar ziekbed lag en toch moest bekennen, dat ze geloofde dat Hij voor haar zonden alles had verdiend en betaald. Nu, dat geloofde ik ook, al was het in een onverzonde staat, maar dat Hij alles voor mij had betaald op Calvaria's heuvel, want dat brachten de werkingen en de ontmoetingen van Zijn Persoon in mijn ziel teweeg, want Hij was de Zaligmaker der wereld en er was onder de hemel geen andere Naam gegeven, door Welke wij moeten en kunnen zalig worden. Want wie aan zijn ellende ontdekt wordt, heeft een Middelaar nodig, de Middelaar des nieuwen verbonds. Er is maar één Middelaar Gods en der mensen, namelijk de mens Jezus Christus. Ach, vraag toch of God uw oren openzet voor de ruimte, welke er is in het Evangelie, om uit dit Woord Christus te mogen horen. Want in dat Woord staat ook: Mijne schapen horen Mijne stem en Ik ken dezelve en zij volgen Mij, maar een vreemde zullen zij geenszins volgen. Dan is men aangewezen op het genadewerk van Zijn eeuwige liefde. Dus leert dan maar dat ge in Adam verdoemelijk bent voor God en van alles ontbloot bent.

We leven in een vreemde tijd. Men durft openlijk te prediken dat men niet meer gerechtvaardigd behoeft te worden, en men behoeft niet meer geboren te worden in die enige Middelaar. Het kan wel met iets minder. Is dit geen droevige tijd dat men durft te leren dat we niet gerechtvaardigd moeten worden en dat we geen Middelaar meer nodig hebben? Men moet geloven dat Christus alles heeft voldaan en dan is God onze Vader. Dan zijn we allemaal christenen, maar zonder enige zelfkennis, zonder zondekennis, zonder behoefte aan een Borg en Middelaar. Waar anderen onder schreien en kermen, zoals Hiskia. Ik kirde als een duif en ik piepte als een zwaluw, Heere, wees Gij mijn Borg. Waar de uitgestelde hoop het hart van een zondaar kan krenken, als ze dat niet zullen verkrijgen, zullen zij eeuwig ongelukkig zijn. Zouden zij ooit met Hem verenigd worden, zouden zij ooit vrede met God verkrijgen? Die dat alles zo makkelijk geloven, hebben aan deze strijd geen kennis, maar zo zal het niet gaan hoor! Indien de rechtvaardige nauwelijks zalig wordt, waar zal de goddeloze en zondaar verschijnen?

Maar hiermee wordt God van Zijn eer beroofd en Christus kroon wordt ontrukkt en de dierbare Geest wordt bedroefd. Arme zondaren hebben daar hun ogen op geslagen, die weten, dat er maar één Middelaar Gods is, en er is onder de hemel geen andere naam gegeven, waardoor wij moeten en kunnen zalig worden. De discipelen vroegen aan Jezus: Wie kan er dan zalig worden? Die mensen moesten zalig worden, want ze waren rampzalig, ze waren doemwaardig, ze misten niet iets, maar ze misten alles. De Heere Jezus moest alles aan hen doen en ten koste leggen. En voor de Kerk is de smet der zonde nog veel bitterder, want na alles wat Hij aan hen besteed heeft, kunnen ze nooit hoger komen dan zonden en ongerechtigheden. Maar dat alles is nodig, om om niet geheiligd te worden, en om aangewezen te zijn op die enige Koning, die enige Profeet en die enige Hogepriester. Ze moeten het allemaal van boven hebben.

*Want van U zijn alle dingen,
van U O God alleen.
Van U de zegeningen,
O Hoorder der gebeden.*

Om als een nameloze zondaar niet buiten Hem te kunnen leven, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. Als ons alles van het leven ontvalt, en alles in het niet verzinkt, dan blijft er alleen maar over: O, kon ik U in het harte sluiten, O, zoete Jezus, die ik min.

Dus hier wordt het werk van Gods eeuwige liefde geopenbaard, Die alleen maar verlossen, behouden en zaligen kan. Daar alleen zijn hun ogen op geslagen en dat is het werk van de derde Persoon. Het is met recht waar: Niemand zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen, hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven. We kunnen nergens mee betalen, er is maar één betaalmiddel en dat is Christus Jezus. Die met Zijn lijden en sterven het ganse bedrag betaald heeft, omdat Hij een vloek geworden is voor gevloekten, en een eeuwige zaligheid en gerechtigheid heeft teweeggebracht. De Heere zegt: "Zou ik stierenvlees eten, of bokkenbloed drinken? Offert Gode dank, en betaalt de Allerhoogste uw geloften. En roep Mij aan in de dag der benauwdheid; en Ik zal er u uithelpen" (Ps. 50:13-15). Want als ze betalen moeten, dan krijgen ze het benauwd hoor. Ze hebben geen kwadrantpenning om te betalen, om aan Gods heiligheid en rechtvaardigheid te voldoen. En Gods heilige wet, daar hebben zij zich ook niet onder bekeerd, dus dat is mede een oorzaak om de schuld te leren aannemen. Het ligt niet aan God, maar het ligt aan ons. Wij zijn zulke onbekeerlijke schepselen, we kunnen Gode Zijn rantsoen niet geven. En een kind van God is vaak verbaasd, welke lage staat zij moeten innemen, dat zij tot alles onbekwaam en ongeschikt zijn. Maar daardoor worden zij gedrongen om zich tot Hem te wenden, of Hij hun zaken wil uitrichten en hen bij de hand wil nemen.

*Houdt Gij mijn beide handen,
met kracht omvat.
Geef mij Uw vast geleide,
op het smalle pad.
Alleen kan ik niet verder,
geen enkele schreê.
Neem trouwe zieleherder,
neem mij arme mee!*

We kunnen Gode Zijn rantsoen niet geven, en wat kunnen we aan onze naaste doen? We kunnen er alleen maar voor vragen en een oprechte zou er graag de noodzaak onder hebben, voor hetgeen hem lief en dierbaar is en wat hem aanbelangd. Al kunnen we er niemendal mee verdienen. In mijn jonge jaren heb ik al begeerd: O Heere, als U mij ooit nemen zult, wilt U mij dan in Uw dienst nemen, naar ziel en lichaam beide. En dat is nog mijn enige begeerte, om zolang als ik leef met u gebonden te zijn aan de genadetroon, om Hem aan te lopen en na te schreien, of uw arme ziel genade mag vinden in Zijn heilige ogen. Zoals er van die hoofdman geschreven staat: Laten mij en mijner knechten zielen dierbaar zijn in Uw ogen. David zegt in psalm 60: Opdat Uw beminden zouden bevrijd worden: geef heil door Uw rechterhand.

Wij worden steeds op nummer nul gezet om nu die les te leren, dat wij van nul en gener waarde zijn. We zijn niets, en hebben niets, maar wat kan dan dat geloof uitblinken, dat blote geloof, om uit Christus te leren leven. Want er staat geschreven: En de rechtvaardige zal uit zijn geloof leven. Wat ligt hier een diepte van liefde in; het gaat niet om ons vragen. We vinden, dat de Heilige Geest dit heeft laten beschrijven, om daarmee Zijn werk te openbaren.

Niet alleen van zelfkennis, maar ook van Goddelijke kennis, en we zeggen nogmaals met Hanna: Hij maakt dood en Hij maakt levend. Hij doet ter helle nederdalen en weder opklimmen. Hij vernedert, Hij verhoogt, Hij maakt arm en Hij maakt rijk. En wie kan nu Gods wijs beleid doorgronden? Niemand, geen sterveling, want het heilgeheim wordt aan Zijn vrinden, naar Zijn vree-verbond getoond.

Maar we hebben nog een woord ter overdenking uit de 34e psalm en daarvan het 7e vers.

Deze ellendige riep, en de Heere hoorde; en Hij verloste hem uit al zijn benauwdheden.

Doch vooraf zingen we psalm 69:7.

Leerrede.

We zullen stilstaan bij:

1. De ellendigen.
2. Dat God hen verhoort.
3. Dat Hij hen verlost uit alle benauwdheden.

Wij weten allen de geschiedenis van David, toen hij moest vluchten voor de koning, en dat hij zich bevond in het hol van de leeuw. Waar hij zich ook zot aanstelde, zijn zever in zijn baard lied aflopen, dat Achis moest zeggen: Heb ik razenden gebrek? Was dit nu David waarvan men gezongen had: Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden? Wat heeft David hier veel meegemaakt, was er wel één zo ellendig als hij, was het niet alsof alle beloften ijdel waren, die aan hem waren gedaan? Hij was als koning gezalfd over Israël, maar het was soms net andersom. Hij werd als een veldhoen gejaagd op de bergen. Veracht, miskent, hij was maar een vogelvrij verklaarde.

En nu vinden we in deze psalm: Deze ellendige riep. En wat mag dit zeggen in uw leven, mijne vrienden? Verstaat u dit ook? Want er is geen ellendiger mens, dan een onbekeerd mens; niet in de belijdenis, neen, in de beleving. Als u gevoelen mag: Ik ben een onbekeerd mens, dan bent u een ellendig mens. Dan zult u geen rust, geen vrede hebben in deze wereld, en ook niet bij uzelf. Dan zal het vaak zo zijn: ja, de ellende drukt mij neer. Ik roep U aan in angst en smart, duizend zorgen, duizend doden, kwellen mijn angstvallig hart. Dan heeft het leven geen waarde en dit leven mag geen leven genaamd worden. Nu leert ons de catechismus: Waaruit kent gij uw ellende?

Dan is het antwoord: Uit de wet Gods. En wat eist de wet Gods van ons? Dat leert ons Christus in een hoofdsom, Mattheüs 22:37-40: Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het grote gebod. En het tweede, aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten. En dat zijn nu ellendige mensen, die leren dat ze een overtreder zijn, van de buik en de baarmoeder aan. Dat ze nooit hoger kunnen komen en nooit aan Gods wet zullen kunnen voldoen. Want er staat geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al wat er geschreven is, in het boek der wet, om dat te doen. Wat vinden we in psalm 69? Want dat staat er van Hem hoor:

Doch Ik ben ellendig en in smart: Uw heil, o God, zette mij in een hoog vertrek. Want is er ooit een Ellendige geweest onder de zonden, dan is het Christus geweest. O, die zoete naam! Die verzocht is geweest in krankheden en smarten, Die ons vlees en bloed heeft aangenomen uit de maagd Maria. Die nederzat aan de beek Kedron, vermoeid was van de reis, want wat was Zijn leven van Zijn kribbe tot Zijn kruis, maar in zonderheid in Gethsémané, waar Hij Zich met sterke tranen en gebeden heeft opgeofferd? Zoals er in psalm 22 staat: Ik ben een worm en geen man. In de hof kroop en wriede de Zone Gods en Zijn zweet was als grote druppelen bloed dat in de aarde zonk. Daar heeft Hij geworsteld: Laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan, doch niet Mijn wil, maar Uw wil geschiedde. Niet om de beker af te bidden, maar Zijn menselijke natuur kon dit schier niet dragen.

O zondaar, als u daar ooit eens bij gebracht zult worden, laten we nooit denken, dat kon Christus wel dragen. O neen, daar heeft Hij uitgeroepen: Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe. Dan vraagt hij aan Zijn discipelen: Waakt met Mij, al wist Hij dat ze dat niet konden. Hij ging voor hen de dood in, om alles te gaan betalen, maar hier verklemmt Hij zich nog aan hen, hier zoekt de Herder nog Zijn schapen.

En het waren maar ellendige schapen, want ze sliepen allen, al was het van droefheid. Maar er kwam voor de dag: Uw herder zal niet slapen, maar redde u uit alle nood. Hij had op Zich genomen: Zie, Ik kom, Ik heb lust, O Mijn God, om Uw welbehagen te doen. Ik heb lust om voor arme zondaren, om voor ellendigen te betalen en te voldoen aan het vloekhout der schande. Hij is bespot, bespogen, gezeseld en tenslotte aan het kruis genageld, als een vloek voor gevloekten. Ik verklem mij aan Golgotha's kruis, tot die grote dag aanbreekt en Hij ons dat kruis verwisselen zal voor de eeuwigheidskroon. Dat ruwhouten kruis, om daar voldoening te doen aan de heilige wet Gods, want Hij nam de vloek aan, Hij werd een vloek voor gevloekten, want vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen.

Ach, zie dan als een ellendige op Christus, zie toch op Hem, Die uitgeroepen heeft: Ik ben ellendig en nooddruftig. Die uitgeroepen heeft: Mij dorst. Want Hij dorstte om Zijn bruid te bezitten, om hen met Zijn dood te betalen en met Zijn bloed te verlossen uit alle geweld en heerschappij des duivels. We vinden nog in het Woord: Roept uit de keel en houdt niet in! Deze ellendige riep. Er staat nog: om de verwoesting der ellendigen, om het kermen der nooddruftigen, zal Ik nu opstaan, zegt de HEERE; Ik zal in behoudenis zetten, dien hij aanblaast (Ps. 12: 6).

Christus was ook een Ellendige onder God, Hij heeft ondervonden: Dit is de macht en de ure der duisternis. En hoe meer inbreuk er gemaakt wordt op de hemelpoort, zoveel te feller zal de helse macht trachten om hen daarvan terug te houden. Als het kan zal hij verhinderen, dat God hen genade zal bewijzen.

We lezen in de pelgrimsreis van Bunyan, toen hij voor de poort lag, dat er uit het kasteel op hem geschoten werd. En hoe lag die man daar, als een aardige ziel? Neen, die man had een Middelaar nodig, die man moest gerechtvaardigd worden, die lag te smeken voor de poort: Och, mocht ik hier eens binnengaan. Ik zondig snood rebel, die niets verdient dan hel. Hij had dat verdiend, en dat behoeft nu tegenwoordig niet meer en met een versje denkt men naar de hemel te gaan. We hebben de rampzaligheid verdiend, onze geloofsbelijdenis leert ons, dat Christus ter helle is nedergedaald, om zondaren uit de hel te buiten en hen in vrijheid te stellen, en dat alles in Christus Jezus.

We vinden hier: Deze ellendige riep. Nu kan Hij het nooit om hun roepen doen, maar Hij zal zich wenden tot het gebed desgene, die gans ontbloot is. Want ze zeggen zelf: ik durf en kan voor mijn gebed niemendal schrijven. Want er openbaart zich, dat ze geen recht en geen aanspraak ergens op kunnen maken. Toch zegt God in Zijn woord: Dies heb Ik deze slachtschapen geweid, omdat het ellendige schapen zijn (Zach 11:7). Christus weidde hen in Gethsémané.

Neem nu Petrus in de zaal van Kajafas, maar Hij trok hem met Zich mee. Hij leidde hen naar het kruis, daar hebben zij Hem zien hangen, wat Hij voor hen deed. Dit deed Ik voor u! Wie kan dit naar waarde beseffen, wie kan dit peilen? Daar hing hun Verlosser aan het kruis. Hij heeft hen met Zijn bloed betaald en met Zijn dood gekocht; het is Zijn duur gekochte gemeente.

Was de tollenaar in de tempel ook geen ellendige? De farizeeër kon bidden als de beste, en die zijn er wel meer, maar de tollenaar, die stond van verre. Die durfde zijn ogen niet op te slaan naar de hemel. Ik heb wel eens van een vrouw gehoord, die de gordijnen dicht deed, ze was het niet meer waardig om het zonlicht te zien en kon niet begrijpen, dat God haar nog liet leven. O ja, dan worden we een ellendige hoor, dan gaan we roepen om genade, al hebben we alle recht verloren. De tollenaar sloeg ook op zijn borst en riep uit: O God, wees mij zondaar genadig. Hij heeft in zijn ellende geroepen, en er staat: Deze ging af gerechtvaardigd in zijn huis. Op Zijn tijd hoor!

*Gij hoort hen, die Uw heil verwachten,
O hoorder der gebeên.
Dies zullen allerlei geslachten,
ootmoedig tot U treên.*

Houd maar moed hoor, als u een ellendige bent, want voor wie ellende, ellende is, die komt het eens te boven. Die zal als Jezus bruid gewis Hem eeuwiglijk eens loven. Want het is de waarheid: Gij hebt

ellendigen dat land bereid door Uwe sterke hand, O Israëls Ontfermer. Wie kan dit bevatten? Christus heeft Zelf geroepen en met sterke tranen en gebeden Zichzelve opgeofferd en het eerste woord aan het kruis was: Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat zij doen. Dat is ons Voorbeeld en zullen wij dan kunnen leven als meneer en mevrouw? Dan brengen we dingen naar voren, die zich niet met Gods woord verenigen kunnen, want daar kunnen we vinden: Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk; die zullen op den Naam des HEEREN betrouwen (Zef 3:12). Want wat kan ons innerlijk leven geschud worden. We zijn zo arm, zo naakt en zo ontbloot. Want zonder Mij kunt gij niets doen, dat is het woord van onze Koning. We zijn zo ellendig en kunnen vaak geen ellendiger schepsel uitdenken. Maar dat is het werk van Gods Geest, die maakt een ellendig en arm volk. Om alle vertrouwen op zichzelf te verliezen, maar alle vertrouwen op Hem te stellen, om in Christus te groeien en in Hem geworteld en gegrond te worden. Een ellendig en arm volk zijn geen hoogdravers, maar dat zijn eenvoudigen, die naar het woord van God zijn. Want de eenvoudigen wil God steeds gadeslaan.

*'k Was uitgeteerd maar Hij zag op mij neder.
Keer, mijne ziel, tot uwe ruste weder:
Gij zijt verlost; God heeft u welgedaan!*

Dat zijn de eenvoudigen, uiterlijk en innerlijk, want de eenvoud zal zich hierin openbaren. Dus, dat zijn de ellendigen. Dan kunt u horen, dat Gods volk hier hun Koning na moeten volgen, die dierbare Man van smarte, verzocht in krankheden en smarten. Om die balsem in hun ziel uit Zijn lijden en sterven te ontvangen, om omhangen te worden met die vruchten der gerechtigheid. Om niet alleen in dat Welbehagen opgelost te worden, maar om Hem in Zijn Wezen en in Zijn eigenschappen te leren kennen. Om kind te zijn in de huishouding van God, en om in vertrouwen met Hem te verkeren in kinderlijke vreze. Want het heilgeheim wordt aan Zijn vrienden, naar Zijn vreeverbond getoond. En in dat heilgeheim ligt verborgen, dat we geen grote mensen worden, en als ze ons vereren is het helemaal niet goed. Neen, we kunnen beter geslagen worden, al is het nog zo pijnlijk. Maar als ze ogen krijgen om op Christus te zien, dan is het leed al grotendeels geleden. Hij is de steen, die door de bouwlieden verworpen is geworden, maar is geworden tot een hoofd des hoeks. Een kind van God kan beter slagen krijgen dan dat men hem vereert, want dat drijft hem van de eenvoud af, dat is schade voor zijn ziel. Maar de verdrukkingen en het lijden, dat dringt hen om hun toevlucht bij God te zoeken.

*Ik heb in nood, aan God verbonden,
In Hem mijn hoog vertrek gevonden;
In God, wiens goedertierenheid,
Zich over mij heeft uitgebreid.*

En wat wordt er innerlijk niet afgestreden, wat kan de hellemacht te keer gaan, de macht van satan kan zo groot zijn, dat ze denken er nog onder bedolven te worden, alsof er nooit enige uitkomst zal komen. In dit alles worden zij gedood aan zichzelf, om in Christus lijden te worden ingedrukt, om ene planting te worden in de gelijkmaking van Zijn dood. Maar ook in de gelijkmaking Zijner opstanding.

Nu vinden we verder in onze tekst: En de Heere hoorde.
Heere! Heere is Zijn verbondsnaam en uit dat Verbond zal Hij hen horen en verhoren, want Hij hoort hen die Zijn heil verwachten.

*Ik roep U aan, 'k blijf op U wachten,
Omdat G', o God, mij altoos redt.
Ai, luister dan naar mijn gebed,
En neig Uw oren tot mijn klachten.*

Zo willen we tot het minste afdalen, als u soms ook in het verborgen moet schreien, dat u ongelukkig en ellendig bent. Maar als u God nodig hebt, durft u dan te ontkennen, dat Hij naar u wil horen? Dat heb ik zelf vanaf mijn jeugd al ondervonden, als er voor mij geen pad meer was, dan maakte Hij Zelf een pad voor mij en dan vertroostte Hij mijn ziel. Als ik geen gedachte meer kon denken, dan kwamen de gedachten van God openbaar, dat Hij gedachten over mij had des vredes en niet des kwaads. Zou u dan kunnen denken, daar Hij u al zo menigmaal uitgeholpen heeft en zo menigmaal heeft bijgelicht, dat dit niet het rechte pad is, om naar de hemelstad te gaan? Zou u dan kunnen denken, dat als u verwaardigd werd om als een verlorene onder God te komen, dat God u dan niet helpen zou? Ik weet, dat er hier zijn die geloven, dat als ze als een oprechte tot Hem zouden komen, dat Hij hen helpen zal en alles aan hen ten koste zal leggen, van wat Hij hen ooit heeft beloofd. Want alle beloften zijn in Jezus Christus, ja en amen. Ach, stelt u dan open voor Zijn alziend oog, want Hij heeft beloofd dat Hij alle beloften waar zal maken.

*Houd dan aan, grijp moed, uw hart zal vrolijk leven.
Nooddruftigen, veracht Zijn goedheid niet,
nooit zal Hij Zijn gevangenen begeven.*

En moeten we niet dikwijls zingen, geliefden in Christus: Hij schenkt mij hulp, Hij redt mij keer op keer. Dan moeten zij roemen: weer uit geholpen, weer door geholpen. Dat ze weer verder kunnen. Want God baande door de woeste baren en brede stromen ons een pad.

Uit hoeveel perikelen heeft de Heere David gered, waar David dacht om te komen? In zijn haasten zei hij: alle mensen zijn leugenaars, maar zijn niet alle beloften waar gemaakt? Hij is tot koning gezalfd en hij is koning geworden over Israël, zijn troon is bevestigd en dat tot in alle eeuwigheid. En de Heere hoorde, maar we lezen in psalm 72: En de gebeden van David, de zoon van Isaï hebben een einde. En op een andere plaats lezen we: En de koning heeft aangebeden op zijn slaapstede. En de Heere was een waarmaker van Zijn woord, want Salomo was koning geworden over Israël. Ach, de Heere hoorde. In zes benauwdheden heb Ik u uitgeholpen en in de zevende zal u het kwaad niet aanroeren. Want Hij is tot hun hulp gereed. Hij zal betonen en bewijzen: ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid. Ik zal raad geven en Mijn oog zal op u zijn. Want de Heere hoorde en Heere is Zijn Verbodsnaam.

Het is de Vader die trekt, de Zoon die verlost, en het is die dierbare Geest die vernieuwt. En dat blijven Zij doen aan Zijn volk als eigenaar, want Christus heeft hen opgevraagd: Vader, heilig hen in Uwe waarheid, want Uw woord is de waarheid. En Hij ziet in Christus ons altijd genadig aan, en wil ons dag aan dag met gunsten overlaän. Is dat dan geen geloofsroem? Hij schenkt mij hulp, Hij redt mij keer op keer. Hij heeft ons nog nooit in de steek gelaten, noch naar ziel, noch naar lichaam. Moeten we dan niet vaak zeggen: Getrouwe God, ik ben maar een ontrouwe, maar U bent getrouw, U bent waarachtig, om mij te helpen en te ondersteunen. Hij heeft er van gesproken: En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.

Nu vinden we nog ten derde: En Hij verloste hem uit al zijn benauwdheden. Dat heeft de Heere bij David ook gedaan en ook wij moeten soms zeggen: Heb ik het wel zo benauwd gehad? Maar in al hun benauwdheden is Hij benauwd geweest. Hij stilt de storm, hij stilt de zee, want op Zijn wenken zijn ze stil. Dan wordt het zo stil in de harten van Zijn volk, zo stil en gelaten, want Hij verlost hen uit al hun benauwdheden. En het zal toch wat zijn, als we uit al onze benauwdheden verlost zullen worden, als de eerste dingen zullen zijn voorbij gegaan? Uit alle benauwdheden verlost en dan voorgoed verlost. Verlost van een boze wereld, verlost van een lichaam der zonden en des doods en verlost van alle tirannie des duivels, van de verklager der broederen.

Mijne toehoorders, laten we allen de hand in onze boezem steken. Misschien moet u zeggen: Wat ben ik toch ongelukkig, want ik weet nergens iets van. Ja, dan bent u zeker ellendig, maar dan hoop ik dat u het ook beseffen zult, dat u onbekeerd bent. Dat u geen God en geen Jezus kent. Ik wens u dit allen toe, opdat u daaruit zult gaan roepen en vragen: Heere, bekeer mij, zoals U al Uw volk bekeerd hebt. En als u daar van weet, en als Hij u nog nooit verlegen heeft laten staan, bent u dan niet schuldig om Die God aan te hangen met ziel en lichaam beide? Is Hij het niet waard om geëerd, gedankt en geprezen te worden, om uzelf aan Hem te geven, ziende op die enige Offerande, Die Zich volkomen gegeven heeft? Want dat is het leven van de Kerk. Sterf ik, Jezus leeft. En uw leven is met Christus verborgen bij God.

Wat een rijkdom ligt er toch in het woord van God, dat Hij Zijn Kerk heeft nagelaten. Wat heeft God toch Zijn woord waargemaakt aan David, waar alles eerst loog en ook David moest zeggen: "Alle mensen zijn leugenachtig."

Maar Hij hoort hen, die Zijn heil verwachten. Hij hoort het geroep des ellendigen, om hen uit alle benauwdheden te verlossen. Want als Hij overkomt, dan is er geen benauwdheid meer, dan ademen zij de liefde en de vrede in, wat Hij voor hen wil zijn in Christus Jezus. Dan worden zij in vrede voorgeleid en in de waarheid geheiligd, dan is hun leven:

*Beproef vrij van omhoog,
mijn hart dat voor Uw oog,
alwetende steeds open lag.
Doorzoek mij, toets mijn gangen,
doorgond al mijn verlangen
en stel mijn oogmerk in den dag.*

Dat God dan het gesproken woord wil heiligen en gebruiken, om Zijn verbond, om Jezus wil, amen.

Slotzang: psalm 68:5.